

syntes det mig, en saadan saglig Karakter, at der kunde være nogen Grund til at deltage i den paa saglig Maade. Jeg maa sige, efter at have hørt det ærede Medlem for Holbæk (Fogtmann), som sidder her foran mig, at jeg har meget lidt Lyst til at blande mig i Forhandlingen nu, og jeg vil derfor heller ikke gøre det, for saa vidt angaar Diskussionen om Enkelthederne i § 5, som der ellers nok kunde være Anledning til at drøfte, men jeg vil fremdrage det, som er Hovedspørgsmaalet ved Behandlingen af denne Lov.

Der foreligger her en Øjenforblandelse derved, at medens vi behandle et Lovforslag paa 27 Paragraffer, saa drejer hele Forhandlingen sig kun om en enkelt Paragraf, og det er derfor ogsaa lykkedes ved det Skin, som dette har frembragt, hos en Del af den offentlige Mening at frembringe den Forestilling, at her er en Lov, som man med Rette kan kalde en Pryglelov. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) sagde i Gaar, at jeg røbede en vis Faderglæde ved min Omtale af denne Lov, og det er ganske rigtigt og vel ogsaa naturligt. Men ganske vist, dersom det, der indeholdes i § 5, efter min Opfattelse var Hovedbestemmelsen i denne Lov, vilde den ikke indgyde mig de Følelser. Det, som er Hovedbestemmelsen i denne Lov, er efter min Mening Bestemmelsen om de betingede Straffedomme: Man kan opkaste det Spørgsmaal: Hvad skal Barnet hedde? Jeg vil indrømme, at i Virkeligheden kan man ikke med Føje benævne Barnet blot efter et enkelt af de Punkter, som her omhandles. Altsaa, det er rigtigt, at den skal hedde: „Midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen“... (Af-brydelse af *Sabroe*). Jeg vil henstille til det ærede Medlem her bagved, om han ikke vil være saa venlig at tie stille, for ellers kan jeg godt, om det skulde være nødvendigt, skifte Plads som i Fjor.

Jeg vil altsaa udtale mig noget om det Realitetsspørgsmaal, hvad der er Kernepunktet, Hovedpunktet i denne Lov. Hvis man vil finde en Benævnelse ud fra et enkelt Punkt i Loven, et enkelt Omraade, saa maa dette vel være det, som er det mest omfattende. Lad os saa se, hvor mange Personer denne Lovs forskellige Bestemmelser kunne faa Betydning for. Jeg vil ikke sige, at det, jeg udtaler, er noget nyt, jeg har en Gang før udtalt det, og det findes i Rigsdagstidenden, men jeg tvivler ikke paa, at der er meget faa, der have bevaret Erindringen derom.

Hvad nu angaar Paragrafferne om de betingede Straffedomme, da vedrøre de de Personer, der blive dømt til Bøder, Fængsel eller Tvangsarbejde. Jeg skal nu lade Bødedommene ude af Betragtning og gøre opmærksom paa, at Antallet af de Fængselsstraffe, der aarlig afsiges her i Landet, er 2,600, og Antallet af Dommene til Tvangsarbejde udgør 200, det er altsaa 2,800 Domme. Hvis man nu indfører betingede Straffedomme paa dette Omraade, vil det betyde ifølge den Erfaring, som man har fra andre Lande, at efterhaanden, i Løbet af nogle Aar, efterhaanden som Dommerstanden vænner sig til fuldt ud at benytte Loven, ville disse Udsættelser af Straffens Fuldbrydelse finde Anvendelse paa en Trediedel eller en Fjerdedel af disse Personer; det vil altsaa sige, at Bestemmelsen om betingede Straffedomme kan ventes at ville finde Anvendelse paa 7—8—900 Personer om Aaret. Jeg har ikke paa lignende Maade gennemgaaet alle Lovens enkelte Paragraffer, men jeg nærer ikke Tvivl om, at dette er de Paragraffer, som ville finde den mest omfattende Anvendelse.

En anden Paragraf, som vil faa en stor Anvendelse, er den om Indskrænkning af Vand- og Brødstraffen, at man i Tilfælde, hvor Fængsel paa Vand og Brød nu er den laveste Straf, under formildende Omstændigheder kan idømme Fængsel paa sædvanlig Fangekost. Det er omtrent 2,000 Tilfælde, hvor der her i Landet idømmes Fængsel paa Vand og Brød, hvor der altsaa bliver Spørgsmaal om en Strafformildelse, om Afskaffelse af en Straf, der efter sin Art — som jeg tidligere har udtalt — har samme Karakter eller en lignende Karakter som Legemsstraffen. (Af-brydelse af *Alfred Christensen*). Jeg vil ogsaa henstille til det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds, at han ikke afbryder mig.

Formanden: Det ærede Medlem skal ikke lade sig forstyrre af andre Medlemmer her i Salen, og jeg maa tillige endnu en Gang anmode ærede Medlemmer om at lade være at afbryde Taleren.

Sveistrup: Jeg vil sige, at hvis de Herrer ikke kunne lade være at genere mig, og Formanden ikke kan skaffe mig Ro, saa kan jeg godt slutte mit Foredrag, det generer mig ikke i mindste Maade. — Denne Bestemmelse vil sandsynligvis faa praktisk Betydning, antager jeg, for 600—800 Personer aarlig. Saa er der jo Be-